

Szabad Fórum

A Duna barátai a hazai és a külföldi magyarsághoz

Kedves Polgártárs!

Talán Ön is egyike annak a tízezer magyar állampolgárnak, aki a bős–nagyvarosi vízlépcsőrendszer építésének leállítását, vagy az erről történő népszavazást követelték. Lehetséges azonban, hogy a központilag irányított, félrevezető sajtókampány miatt Ön eddig még nem értesülhetett a vízierőművek várható környezeti és gazdasági káraitól és ezért nem is nyilvánított véleményt.

A tervezet ellenzői a sajtó cenzúrája miatt csak az érdeklődők egy részéhez tudták eljuttatni érveiket. A természet és az ivóvízkészletek károsítása mellett a vízierőművek költségei is aránytalanul nagyok, a magyar költségek egyharmadát fedező osztrák hitel törlesztésére a termelhető csekély áram kétharmadát is Ausztria kapja majd, húsz éven át. Emiatt a vízierőmű amúgy is jelentéktelen energetikai haszna minimálisra zsugorodik, de a károk és költségek jelentős részét mégis mi viseljük. Ezért még mindig elképzelhetőnek tartjuk, hogy a vízierőműrendszer – legalábbis tervezett formájában – nem fog elkészülni. „Európa legnagyobb munkagödre” – ahogy a hivatalos sajtó nevezi az építkezést, még sok milliárd forintot nyelhet el, noha erre a rengeteg pénzre máshol lenne égető szükség.

Magyarországon mélyül a gazdasági válság, romlik a termelés hatékonysága, fokozódik az anyag- és energiapazarlás. Mélyreható gazdasági és társadalmi reformok nélkül a csőd elkerülhetetlen. A szükséges lépések azonban még mindig késnek. Ezek közé tartozna a beruházási politika gyökeres átalakítása is. A célszerűtlen, nagy energetikai beruházásokat, így a vízlépcsőrendszer építését is le kellene állítani. Ha ez közakarattól történne, akkor megnyílhatna az út a döntési folyamatok demokratizálása felé.

A természeti erőforrások pazarlása ökológiai válsággal is fenyeget. Talajvizeink, gyógyvizeink 3/4-e elszennyeződött. Ivóvízkészleteink 2/3-át veszély fenyegeti. Másfélezer település ivóvize emberi fogyasztásra alkalmatlan. Az ország méretéhez képest Európa 4. legnagyobb levegőszennyezői vagyunk. A lakosság 35%-a egészségtelen levegőjű területeken él. Erdőink harmada pusztul. Évente több millió tonna veszélyes hulladék szennyezi a környezetet sorsára hagyva. A rák és a légúti betegségek terjedése jelentős részben a környezetszennyeződésnek köszönhető. Az ellenlépések halogatása – amint ezt a Balaton példája is mutatja – a károk rohamos növekedéséhez, esetenként visszafordíthatatlan pusztuláshoz vezet.

A szovjet gazdaságnak és környezetvédelemnek egyaránt jó szolgálatot tett a szibériai folyókat fenyegető „természetátalakítási” terv elvetése. Hasonlóan előrelátó döntést várunk a magyar kormánytól is a dunai vízierőművek ügyében.

Állásfoglalásunkat személyes felelősségérzetünk diktálja. Ugyanakkor Önt is arra szeretnénk bátorítani, hogy minél részletesebben tájékozódjon a beruházás várható következményeiről és ezek ismeretében alakítsa ki saját állásfoglalását. Nem arra kérjük, hogy gondolkodás nélkül fogadja el a mi véleményünket, hanem arra, hogy szerezzen érvényt a tájékozódás és véleménynyilvánítás jogának, amely jogok Önt is megilletik. Tájékoztassa barátait, ismerőseit és munkatársait is. Véleményét tudassa országgyűlési képviselőjével is. Közvetlenül az Elnöki Tanácshoz fordulva követelhet népszavazást. Ausztria részvételéről véleményét az Osztrák Nemzeti Tanácshoz juttathatja el, magyarul is, az ÖKOINSTITUT címén: A-1060 Wien, Neubaugasse 64–65. Kérjük, hogy véleményét velünk is tudassa.

A DUNA BARÁTAI, a DUNA KÖR, a KÉKEK, a NÉPSZAVAZÁST KEZDEMÉNYEZŐK és a VÍZJEL-CSOPORT

További tájékoztatással az alábbi levelezési címeken állunk rendelkezésre: Dózsa Tamás, H-1054 Budapest, Bajcsy Zsilinszky út 36–38. – Tényi Tibor, H-1165 Budapest, Géza u. 31. – Langmár Ferenc, H-1023 Budapest, Árpád fejedelem útja 46. – Mécs Imre, H-1121 Zugligeti út 33. – Vargha János, H-2097 Pilisborosjenő, József Attila u. 4. – Vit László, H-1071 Budapest, Damjanich u. 51.

ÚJABB MENET A VÍZGÁT ELLENI HARCBAN

A Bős–Nagymarosi Vízgát (BNV) tervezői szerint a Dunát egy kibetonozott csatornába fogják szorítani, melynek elején így egy 62 négyzetkilométeres tavat koznak létre. A tóban tárolt vizet naponta kétszer leeresztik a Bósi erőműbe, egy 25 kilométer hosszú, 730 méter széles, 18 méter magas falú betonkanálison, – szakmai nevén üzemcsatornán –, melynek méretei meghaladják a Szuez-csatornáét. A keletkező 6 méter magas árhullám kihasználására építik száz kilométerrel Bős alatt Nagymarosnál a Duna-kanyarban a második erőműt. Így a Duna-szigetek többsége is víz alá kerül, elpusztul a környék jellegzetes faunája, flórája, megváltozik a talajvíz, megromlik az ivóvíz és így tovább. Mindez persze nem újdonság, inkább csak mint bevezetést írom. Az újdonság az, hogy újabb nagyszabású akció indult a vízgát-tragédia feltartóztatására. A frissebb fejlemények a következőek:

Egységbe tömörültek a Duna védelmére alakult magyarországi tiltakozó csoportok, tehát a DUNA BARÁTAI, a DUNA KÖR, a KÉKEK, a NÉPSZAVAZÁST KEZDEMÉNYEZŐK és a VÍZJELCSOPORT. Ezenkívül több mint egy tucat nagytekintélyű osztrák párt, szervezet és intézmény is csatlakozott (idáig) a BNV elleni tiltakozáshoz, megállapítva, hogy ez az ügy az összes Duna-menti nép közös ügye. A Duna védelmére alakult magyarországi szervezetek közös felhívásban fordultak a magyar néphez, kérve, hogy éljenek alkotmányos jogaikkal, s írásban tiltakozzanak, a magyar és osztrák hatóságoknál a vízgát ellen.

Ehhez az akcióhoz való csatlakozásra hívom fel a nyugati magyarságot, s a Duna jövőjével törődő nem magyar barátainkat is. Kérem, nagyon kérem, hogy most, e cikk elolvasása után azonnal üljön le, s írja meg egy-két mondatos tiltakozását a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa, ill. az Osztrák Nemzeti Tanács (Ökoinstitut) címére (l. fentebb). A levelek íródhatnak bármilyen nyelven, természetesen magyarul is. Arra is kérem, hogy leveléről küldjön nekem másolatot (Lipták Béla, 84 Old N. Stamford Rd., Stamford, CT 06905, U.S.A.) címre. Végül kérem azokat, akik a BNV elleni harcban tanáccsal, összeköttetéssel vagy anyagi támogatással segítségünkre kívánnak lenni, szintén jelentkezzenek.

1987. március 7.

LIPTÁK BÉLA (Stamford, U.S.A.)

Az 56 utáni megtorlásokról

Kedves barátom,

Fényes Elek felmérését az 1956 utáni megtorlásokról (Magyar Füzetek, 17) nagyon jó és szükséges írásnak tartom. Én is készülök ezekről írni, bár messze nincs annyi adatom, mint budapesti szerzőtöknek. Annyi most már valószínű, hogy a kivégzettek száma 450–500 fő körül van. De tévedés, amit Fényes Elek az 1849/50-es kivégzésekről ír. Szó sincs 120 főről! Haynauék 22 katonát végeztek ki, a polgári kivégzettek száma pedig 25 körül volt. A Tanácsköztársaság alatt 133 embert végeztek ki, túlnyomórészt parasztokat és munkásokat („burzsujt” egyet sem!). Horthyék 78 embert végeztek ki törvényesen a kommün után, ezek nagy része a „Lenin-fiúk” közül került ki. A fehér terror áldozatainak teljes száma (Orgovány, Siófok, stb.) azonban kb. ezer főre tehető. Hát ezek volnának az összehasonlítások.

Gratulálok a 17. számhoz, amely nagyon sok érdekes témát érint.

Gosztonyi Péter
Bern

Fényes Elek cikkét azért közöltük, mert az 1956 utáni megtorlásokról még nagyon kevés az adatszerű feldolgozás. Ez a cikk – amelyet egyébként a budapesti Beszélő 19. száma is leköszölt – a hivatalos forrásokban található szórványos adatokból próbál számszerű következtetésekre jutni.*

Meggyőződésünk szerint ez a módszer nem vezet hitelt érdemlő eredményre. Alapos gyanú van arra, hogy az 1957–1960. évi kivégzések tényleges száma lényegesen meghaladja a Fényes-féle becslést. De erről bizonyosat csak akkor lehet mondani, amikor majd egy napon – ha ugyan ez a nap valaha is bekövetkezik – megnyílnak az 1956 utáni katonai és belügyi szervek archívumai. – A szerk.

„Mentsük meg Péller Józsefet!”

A hetvenes, nyolcvanas évek egyik legsúlyosabb magyarországi jogsértése történt meg 1986. októberében, amikor a Győri Katonai Bíróság 3 évi börtönre ítélte katonai szolgálat megtagadása címén Péller Józsefet. Szabályos bírósági tárgyalás megtartása nélkül, egyszerű ítélethirdetéssel. Mindez a Budapesten megtartott katolikus–marxista elméleti konferenciával egyidejűleg történt.

Péller József 21 éves soproni lakos, foglalkozása műtős. Római katolikus vallású. Intelligens, rendkívül érzékeny ember, mélyen hívő. Anélkül, hogy normává akarná tenni, még az állatok megölésétől is viszolyog, ezért vegetáriánus. Képtelennek érezte magát arra, hogy a fegyveres katonai szolgálat vállalásával hallgatólagos és szóbeli ígéretet tegyen embertársai esetleges megsemmisítésére. Ezért ragaszkodott vallási-lelkiismereti okból a fegyvertelen békeszolgálat lehetőségéhez.

1986. augusztusában a Győri Katonai Ügyészség tartóztatta le és indított ellene eljárást. Mivel az engedélyezett „védők” sohasem látják el a pacifista vádlottak jogi védelmét, Péller – a magyar szolgálatmegtagadók között egyedülálló módon – jogi érvekkel védte magát. E jogi önvédelme és a paragrafusokban való alapos jártassága annyira fölbőszítette vádlóit, hogy már előzetesen rendkívül súlyos ítélet kiszabásával fenyegették, ha nem mellőzi törvényes érveit. (Figyelemre méltó, hogy a vádló a bíróság nevében tehet és tesz előzetes közlést az ítéletről – s a közlés pontosan meg is valósul!)

A valótlan jegyzőkönyvek aláírását megtagadta. Többször tettelegesen bántalmazták őrei, hogy emberi ellenállását megtörjék. Ez azonban eddig nem sikerült.

A börtön-fokozat, amire ítélték, sokkal súlyosabb az eddigi gyakorlatként kiszabott fogház-fokozatnál: havonta csak egyszer válthat levelet, havonta egyszer lehet látogatni másfél órára, 40–50 súlyos bűncselekmény miatt elítélttel zsúfolt zárkába kerül, tébolydai viszonyokra emlékeztető körülmények közé. A feszültségek levezetésére az őrség rendszerint a pacifistákra uszítja a köztörvényes elítélteket.

Péller Józsefet, rendkívüli érzékenysége miatt, a lelki és testi összeomlás is fenyegetheti ilyen körülmények között!

Vele egyidőben 20 újabb szolgálatmegtagadó pacifistát is elítéltek. Az elítélt pacifisták összlétszáma most mintegy 150. E hír minden olvasóját arra kérem – belföldön és külföldön egyaránt –, hogy akár közleményként, akár olvasói levélként juttassa el ezt a fölhívást minél több hírközlő eszközhöz. Péller József és a pacifisták esetét tegye szóvá minden gyűlésen, konferencián, találkozón, szervezzen tiltakozó levelezőlap akciókat. Ha lehet, **t a r t ó s a n !**

KISZELY KÁROLY
egykori bebörtönzött

A fenti nyílt levelet a *Demokrata* c. budapesti szamizdat-könyv-
matos 1986. IX. számából vettük át.

Duray Miklós levele
Csehszlovákia Főügyészének,
Szlovákia Főügyészének,
Szlovákia Belügyminiszterének

Tisztelt Főügyész Úr!
Tisztelt Belügyminiszter Úr!

1987. március 17-én a pozsonyi állambiztonsági hatóság két tisztje bekísért a Nemzetbiztonsági Testület Városi Parancsnokságának Kórház utcai (ma: ulica Československej armády) épületébe, ahol egy Prágából érkezett állambiztonsági tiszt is csatlakozott hozzájuk. Mint már eddig is többször, ezúttal is törvényellenes módon léptek föl, mert nem közölték velem az eljárás okát. Amikor fölvilágosítást kértem tőlük erről, valamint kértem, hogy jelöljék meg melyik törvény értelmében járnak el, azt válaszolták, hogy majd mindent megtudok ha bent leszek (ezen nyilván a volt rendőrigazgatóság épületét értették). Figyelmeztettem őket, hogy Csehszlovákiában léteznek törvények a biztonsági szervek működésének a szabályozására. Az egyik állambiztonsági tiszt erre nevetni kezdett, majd durván visszavágott: „ha nem tetszik az eljárásunk, vegye tudomásul, hogy bekísérjük”. Mivelhogy nem ellenkeztem, fizikai erőszakot nem alkalmaztak ellenem.

Vele egyidőben 20 újabb szolgálatmegtagadó pacifistát is elítéltek. Az elítélt pacifisták összlétszáma most mintegy 150. E hír minden olvasóját arra kérem – belföldön és külföldön egyaránt –, hogy akár közleményként, akár olvasói levélként juttassa el ezt a fölhívást minél több hírközlő eszközhöz. Péller József és a pacifisták esetét tegye szóvá minden gyűlésen, konferencián, találkozón, szervezzen tiltakozó levelezőlap akciókat. Ha lehet, **t a r t ó s a n !**

KISZELY KÁROLY
egykori bebörtönzött

A fenti nyílt levelet a *Demokrata* c. budapesti szamizdat-könyv-
matos 1986. IX. számából vettük át.

Duray Miklós levele
Csehszlovákia Főügyészének,
Szlovákia Főügyészének,
Szlovákia Belügyminiszterének

Tisztelt Főügyész Úr!
Tisztelt Belügyminiszter Úr!

1987. március 17-én a pozsonyi állambiztonsági hatóság két tisztje bekísért a Nemzetbiztonsági Testület Városi Parancsnokságának Kórház utcai (ma: ulica Āeskoslovenskej armády) épületébe, ahol egy Prágából érkezett állambiztonsági tiszt is csatlakozott hozzájuk. Mint már eddig is többször, ezúttal is törvényellenes módon léptek föl, mert nem közölték velem az eljárás okát. Amikor fölvilágosítást kértem tőlük erről, valamint kértem, hogy jelöljék meg melyik törvény értelmében járnak el, azt válaszolták, hogy majd mindent megtudok ha bent leszek (ezen nyilván a volt rendőrigazgatóság épületét értették). Figyelmeztettem őket, hogy Csehszlovákiában léteznek törvények a biztonsági szervek működésének a szabályozására. Az egyik állambiztonsági tiszt erre nevetni kezdett, majd durván visszavágott: „ha nem tetszik az eljárásunk, vegye tudomásul, hogy bekísérjük”. Mivelhogy nem ellenkeztem, fizikai erőszakot nem alkalmaztak ellenem.

Ez az eset azonban nem volt az első. 1985. október 17-én – két nappal a budapesti kulturális fórum megnyitása után – az államvédelmi hatóságnak ugyanez a két tisztje szintén az ok megjelölése nélkül kísért be. Csakhogy a békesség kedvéért akkor nem tettem panaszt ellenük. Az évekig tartó igazságtalan meg-hurcolás után ugyanis ekkor voltam kihallgatva – illetve „beszélgetésre” meghívva – első alkalommal úgy, hogy nem tekintettek gyanúsítottnak vagy vádlottnak. Tehát azzal, hogy nem emeltem panaszt, jószándékról tettem tanúságot. Ezt a szándékomat igazolta az is, hogy aláírtam az alábbi feljegyzést: „Alulírott megjelent a biztonsági szervekkel folytatandó beszélgetésen, ahol figyelmeztetve volt, hogy a továbbiakban ne folytasson negatív politikai tevékenységet. Alulírott állította, hogy ilyen tevékenységet soha sem folytatott. Alulírott megígérte, hogy a jövőben nem fog folytatni negatív politikai tevékenységet és hajlandó lesz informálni a biztonsági szerveket saját tevékenységéről. Alulírottnak nem volt kifogása a beszélgetés módja ellen.”

Valójában lehetett volna kifogásom, hiszen akkor is, akárcsak most, az állambiztonsági hatóság emberei nem jelölték meg a kihallgatás (beszélgetés) okát. A „beszélgetés” körülményei valamint módja szerint nem tekinthettem ezt a Nemzetbiztonsági Testületről szóló 1974/40 Tt. sz. törvény 19. cikkelyének értelmében vett felvilágosítási felkérésnek sem. Most már látom, hogy ennek a feljegyzésnek az aláírása nem a jóindulatom, hanem a naívságom megnyilvánulása volt.

Ezzel összefüggésben meg kell említenem, hogy 1986. december 7-én, amikor az állambiztonsági hatóság két tagja Prágában korlátozta személyi szabadságomat, szintén törvényellenesen cselekedett. Ez ellen, nem sokkal a beavatkozás után, tiltakoztam Csehszlovákia Főügyésznél, csak elégtételt máig nem kaptam.

Most, utolsó alkalommal, március 17-én, az állambiztonsági hatóság emberei leginkább a Csehszlovákiai Magyar Kisebbség Jogvédő Bizottságának tevékenységéről érdeklődtek. Főleg azért, mert azok az állami szervek amelyekhez panaszt nyújtottunk be, vagy beadvánnyal fordultunk, többek között a politikai rendőrség törvénysértő tevékenysége miatt is, beadványainkat átadták az állambiztonsági hatóságnak. Ezúttal nem ezt, egy jogállamra nézve szégyenteljes ügyintézészt akarom szóvá tenni. Hanem fel akarom hívni a figyelmüket arra – amit Önök is nyilván tud-

nak —, hogy tevékenységem összhangban áll a Csehszlovák Alkotmánnyal. Ezért felháborítónak tartom, hogy emiatt zaklasson a politikai rendőrség. Ezenkívül szükségesnek tartom bejelenteni, hogy március 17-én az állambiztonsági hatóság tisztjei parancsolóan felszólítottak az együttműködésre. Majd mikor ezt egyértelműen visszautasítottam, figyelmeztettek, hogy jól gondoljam meg, mert végül is kénytelen leszek együttműködni velük. Ezúton kijelentem, hogy ez az „ajánlat” és az ennek kapcsán elhangzott fenyegetés mélységesen felháborított, ezért ismételten hangsúlyozom, hogy elutasítok mindenfajta együttműködést a politikai rendőrséggel. A továbbiakban csak akkor vagyok hajlandó engedelmeskedni, ha pontosan betartják az összes törvényes előírást, egyúttal én is élni fogok minden törvény adta jogommal.

Pozsony, 1987. március 24.

Dr. D u r a y Miklós
Jaskový rad 161
831 01 Pozsony
Telefon: 42-7 408-714

**A Csehszlovákiai Magyar Kisebbség Jogvédő
Bizottságának levele
Lubomír Štrougal, a Szövetségi Kormány Elnökéhez
a pozsonyi magyarellenes támadások ügyében**

Lubomír Š t r o u g a l, mérnök
Csehszlovákia Szövetségi Kormányának Elnöke,
nábr. kpt. Jaroše 4
P r a h a 1, Malá Strana

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

Bizonyára már tudomására jutott, hogy Pozsonyban ez év március 9-én hajnalban a város négy különböző pontján a magyar kisebbség intézményeinek épületei ellen eddig ismeretlen tettesek támadást hajtottak végre. Ez két esetben tűzzel végződött.

Bizottságunk ezt követően levelet intézett Szlovákia Főügyészhöz, amelyben többek között kértük, hogy mihamarabb nyomozzák ki a tetteseket és magyarázzák meg nyilvánosan az esetek hátterét.

A rendőrség – mint tudjuk – a tüzesetek ügyében nyomozást folytat. Ez azonban az ügyben beálló, számunkra érthetetlen fordulatot jelez előre. A nyomozószervek ugyanis az Ifjú Szívek magyar dal- és táncegyüttes tagjait (az együttes két épülete égett ki) a gyújtogatásban való bűnrészesség gyanújával fenyegetik. A pozsonyi szlovák közvélemény egy része szintén ennek a véleménynek ad hangot. Megdöbbenve jutott tudomásunkra, hogy Szlovákia Kommunistá Pártja Központi Bizottságának ideológiai titkárától, Ludovit Pezlártól belső pártkörökben szintén ilyen vélemény hangzott el, amelyet azzal indokolt, hogy a magyarok így akarják felhívni magukra a figyelmet és ezzel akarják a magyarellenesség látszatát kelteni Szlovákiában. Ezt a hivatalos körökből sugalmazott felháborító gyanúsítást határozottan visszautasítjuk.

Tudjuk, hogy minden összehasonlítás csak részben fedí az igazságot, azonban Európa közelmúlt történelmének van egy emlékezetes eseménye: a Reichstag-ügy. A pozsonyi magyarellenés támadások és gyújtogatások esetében a magyar kisebbség bűnrészességgel való gyanúsítása sajnos erre emlékeztet bennünket.

Már Szlovákia Főügyészének is felhívtuk a figyelmét arra, hogy a csehszlovákiai magyar kisebbség ellen kialakuló közhangulat az iskolai és a köznevelési szellemben gyökerezik. Egyre gyakoribbak a magyarellenés megnyilvánulások és ezek egy neonáci szellem terjedéséről tanúskodnak Szlovákiában.

Reméljük, hogy a Miniszterelnök Úr mérlegelni fogja a helyzet sejtethő következményeit, és reméljük azt is, hogy méltán várható válasza számunkra megnyugtató lesz.

Pozsony, 1987. április 6.

A Csehszlovákiai Magyar Kisebbség
Jogvédő Bizottsága

A kiadmány hitelélül: Duray Miklós
Jaskový rad 161 (Alagút sor)
831 01 Pozsony

A Csehszlovákiai Magyar Kisebbség Jogvédő Bizottságának jelentése a pozsonyi magyarelleses gyújtogatás további fejleményeiről

Bizottságunk, 1987. március 10-én közzétett jelentésében, hírt adott arról, hogy március 9-én a hajnali órákban Pozsonyban, a város négy különböző pontján ismeretlen tettesek magyar intézmények ellen támadást hajtottak végre. A négy incidensből kettőről – a két gyújtogatásról – a rendőrségi hírek rovatban március 11-én röviden beszámoltak a csehszlovák napilapok is.

Az Ifjú Szívek magyar dal- és táncegyüttes két épületének a felgyújtása ügyében nyomozást folytat a rendőrség. Sorozatban hallgatja ki az együttes tagjait és a gyújtogatásban való bűnrészeség gyanújával fenyegeti őket. Az együttes vezetése ellen gazdasági ellenőrzést rendeltek el, azt vizsgálva, hogy esetleges pénzügyi visszaélések leplezése végett nem saját maguk gyújtották-e fel épületeiket. A pozsonyi szlovák közvélemény egy része szintén azt hangoztatja, hogy a magyarok – hangulatkeltés miatt – maguk rendezték az említett támadásokat.

Az elmondottakból úgy tűnik, hogy a gyanúsítás középpontjába egyre inkább azok kerülnek, akik ellen intézték a terrortámadásokat.

A helyzetet tovább súlyosbítja egy korábbi tűzeset. Március 2-án, hétfőn a délelőtti órákban leégett a Pozsonytól negyven kilométerre, tisztán magyar környezetben fekvő Dunaszerdahely melletti Kondoros-csárda. A vendéglő azon a napon zárva volt. Most szivárgott ki hiteles helyről a hír, hogy a tűzeset színhelyén egy szlovák nyelvű figyelmeztető feliratot találtak, amelyen ez állt: „Ez csak a kezdet, magyarok!”. Az nem ismeretes, hogy ki helyezte el a színhelyen ezt a fenyegető üzenetet.

Pozsony, 1987. április 6.

**A Csehszlovákiai Magyar Kisebbség
Jogvédő Bizottsága**

**A kiadmány hitelélül: Duray Miklós
831 01 Pozsony, Jaskový rad 161**